

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Machvmetis Saracenorum Principis, Eivsqve Svccessorum
Vitae, Ac Doctrina, Ipséque Alcoran**

Bibliander, Theodor

[Basel], [1543]

VD16 VD16 K 2583

Ostensio sine Christo non posse felicitari. 19.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98259)

patiuntur se illa quæ in v. l. cap. dicit, Abraham nec incredulum nec idololatram fuisse, & in doctrinis idem affirmat. Dicit, cum Mahumet XL. annorū, de idolo-
latria conuersus sit per Sergium monachū Christianū & Nestorianum, cuius e-
tiam habitum religiosum acceptasse dicitur, & in ea fide mortuus asseritur: quo-
modo est hoc uerū, quod Abraham legem tenuerit? Vbi legisti in Alchoran præ-
ceptū de circumcisione, aut Mahumet circumcisum: utiq; non in octauo die nati-
uitatis suæ, ut Isaac & filijs Abraham fuit præceptum, nec in XIII. anno, ut Ismael
(tunc enim idololatra fuit) nec postea legitur circumcisus. Sed quia Christianus,
licet Nestorianus, utiq; baptizatus fuit. Nestoriani em̄ Euangelium amplectuntur,
& baptizantur. Neq; est uerisimile, Machumet ista in Alchoran scripsisse. Nam
ut patet ex Alchoran, euangelij laudes ponuntur in XII. cap. & ante capita illa
quæ legem Abraham immisam Mahumet dicunt. Similiter & laudes CHRISTI
cap. III. quæ credi possunt: Mahumet posita, cū esset Christianus, ut præfertur.
Certū est autē ipsum, CHRISTVM omnibus prophetis præferre, & legē euange-
licā omnibus alijs legibus, idē quod derelicto CHRISTO & euangelio ad A-
brahā fuerit per deū remissus, nequaquam est consonū rationi nec uerisimile, cū
Christiani in obseruantia euangelij nō dubitent omnē perfectionē fidei & legis
Abraham contineri. Ista igitur de lege & uia ipsius Abraham. Verisimiliter Iudæi
post mortem eius apposuerunt ad Alchoran, quoniam in eorum manibus erat
collectio Machumet, ut præmittitur. Nunc uides Califa, uos, per astutos, peruer-
sos, dei blasphemos Iudæos esse seductos, qui Alchoran nunquam in uita Mahu-
met publicatum (neq; eius unquam continentia plene cuiquam reperitur com-
municata) post mortem Machumet, antequam Iudæi illi qui Machumet adhæse-
rant, & collectionem præceptorum eius in sua potestate habuerant, ipsam Hali
(cui Machumet tradi mandauit) assignarent, illa inseruerunt de Abraham,
cuius se Iudæi filios iactant, atq; alia multa quæ in Alchoran remanserunt. Hæc
cū optime scias, sume uirilē animū in dei timore, & ueritatē mendacio præferas.

OSTENSIO, SINE CHRISTO NON POSSE

quenquam felicitari. Cap. XIX.

Secundo considera, quomodo CHRISTO IESU & eius euangelio absq; om-
ni hæsitacione etiam secundum Machumet subijci debeas, si ad æternam ui-
tam peruenire speras: quoniam sine CHRISTO hoc omni hominī impossibile
est. Et ad hoc ostendendum, præmitto etiam secundū Alchoran, hominem mor-
talem nullo modo posse quocunq; studio aut exercitio uirtutis immortalē fieri.
Mortalis enim natura si seipsam efficere posset immortalē, faceret & seipsam
deum, qui solus per naturam est immortalis, etiā secundū Alchoran. Non potest
igitur aliquis homo talia studiosa facere opera, propter quæ merito & de iure
fiat immortalis. Et cum immortalitatem omnes desideremus, nemo erit felix ul-
tima felicitate, nisi ipsam assequatur. Nec sufficeret, illā sine merito habere. Qui
etenim non assequitur regnum immortalitatis ut hæres & dominus per iusticiā,
nōdum est felix. Non enim uassallus, qui de gratia id habet quod habet, felix est,
quia seruus: sed dominus, & hæres. Quomodo igitur erit possibile, quod homo
ad regnum cœlorum & immortalitatis perueniat, ut sit rex & dominus & hæ-
res regni illius, si mortalitatem sic mereri non potest, quod ei de-
beatur? Sicut enim sensibilis uita cuiuscunq; bruti animalis nullo unquam exer-
citio ad hoc ascendere poterit, quod fiat intellectualis & intelligens, licet unum
animal brutū plus uideatur per doctrinā hominis ad conformitatem intelligen-
tiæ ascendere, quā aliud: nunquam tamen erit possibile, bestiā fieri intelligentē.
Sed si aliquod reperiret animal speciei bestialis capax doctrinæ, taliter q̄ exerci-

Machumet ido-
latra à Ser-
gio monacho
conuersus.

Nestoriani.

Alchoran à Iu-
dæis composi-
tus.

Sine Christo
seruari, nulli
possibile.

Cœlum nullius
hominis merito
parari posse.

zio cōtinuato apprahenderet intelligētā eorū quę homo intelligit, & hoc opere ostenderet, nequaquā uerum esset illud animal fuisse puram bestia, sed habuisse intellectum, cui animalitas illa brutalis speciei fuisset ut suę hypostasi unita; idē id quod in radice illa quam hypostasim dico habuit naturaliter, potuit etiam in assumpta specie brutali congruo mereri exercitio. Et quemadmodum hæc de bruto & intelligentia uera sunt, sic de homine & diuinitate, quæ & immortalitas nominatur, dici oportet. Nullus enim homo, quantumcūq; uideatur immortalitas seu Deo similior quā alius, nunquā tamen per quodcūq; exercitium studiōsum licet sanctior continue fieret, ad diuinitatem seu immortalitatē perueniret. Et si quis peruenisse creditur, necesse fuit quod illius hominis radix seu hypostasis fuerit diuina, ut in assumpta humanitate exercitio uirtutis apto immortalitatem mereri posset, quā habuit in radice seu in hypostasi. Vos autem secundū Alchoran, non dubitatis hominem fide & operibus mereri posse, quod per sententiam dei iudicis æterna uita in die extremi iudicij ei adiudicetur. De CHRISTO igitur minime hoc uerum dubitatis, quod eo nemo dignior. Oportet igitur fateri, quoniam CHRISTVS homo mortalis meruit immortalitatem in humana natura, quod illa humana natura in ipso radicata, & (ut sic dicam) hypostatizata fuit in diuina, ut preferetur: et in nullo alio homine natura humana ita eleuata fuit, ut eius hypostasis esset diuina. Ipse enim solus altissimus. Nullus igitur homo alius immortalitatem mereri potuit, neque potest, naturæ suę humanæ: solus autem CHRISTVS potuit. Meruit igitur immortalitatem, omnibus eiusdem naturæ humanæ sibi conformibus. Ideo intelligimus per angelicam Gabrielis annunciationem Mariæ uirgini factam, in euangelio scriptam, ipsum IESVM a deo nominatum, quia saluator est, saluum faciens populum suū: & Messiam siue CHRISTVM regem esse, de cuius regno sunt omnes qui æternam & immortalem uitam assequuntur.

OSTENSIO, CHRISTVM MERVISSE

Christi meritū.

Christianis immortalitatem. Cap. XX.

Intellige Calipha, quod CHRISTVS meruit hoc regnum immortalitatis in humana natura assumpta de uirgine, quia in radice seu hypostasi fuit immortalis per naturam. Vnde sicut ipse secundum hypostasim diuinam fuit naturaliter immortalis, ita in assumpta humana natura meruit, ut esset immortalis. Natura igitur humana in ipso non est facta immortalis solum ex gratia unionis eius cum diuina hypostasi, sed etiam ex exercitio uirtutis. Meruit enim deposita mortalitate per mortem, quā ob obedientiam dei passus est, fieri amplius immortalis. Messias igitur, seu CHRISTVS rex, præ consortibus unctus, natura & merito rex est æternæ seu immortalis uitæ. Hoc quidem regnum suum est, qui est rex uirtutum & gloriæ, & in ipsum ipsius regnum, omnes creduli & fideles per ipsum, ut sint conregnantes, uocati sunt; & qui audiunt uocem eius, & sequuntur ipsum, possident immortalitatem. Iam clare conspicis, CHRISTVM esse mediatorem dei & hominum, & nullum hominem fide & operibus, nisi per ipsum, mereri uitam æternam. Ipse est hæres regni dei immortalis, quod solus deus inhabitat, ad quod omnes homines aspirant. Hæres quidem omni dicendi modo, secundum naturam, & constitutionem. Et quia secundum naturam est hæres, tunc dicitur uerus filius Dei; filius enim hæres est naturalis. Et secundum constitutionem hæres est, & dicitur filius hominis, unctus præ consortibus suis. Duplex est autem constitutio: una, quæ simpliciter dependet ab electione constituentis, alia, quæ non solum ab electione constituentis dependet, sed ex merito constituti. ac si rex habens filium & fortē aduersariū, faceret proclamare, quod illum militē in heredē constitueret qui aduersariū uinceret, & naturalis filius seruilem militarem induens formā uictor fie-

Christus Dei
& hominum
mediator.Constitutio du-
plex.